

HARUN CANDAN

Türk
Edebiyatı
Roman

DK

Harun Candan, 1987 yılında İzmir'de doğdu. İlk romanı *Hayalname* 2014'te, ikinci romanı *Yağmur Dinecek Kimse Bilmeyecek* 2016'da yayımlandı. Üçüncü romanı *Yarım Ay* Doğan Kitap tarafından 2017'de yayımlandı. Evli. İstanbul'da yaşıyor.

Yarinsız

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Yarım Ay

YARINSIZ

Yazan: Harun Candan

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2019 / ISBN 978-605-09-6647-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yarinsız

Harun Candan

Hakk ilmine bu âlem bir nüsha imiş ancak,
Ol nüshada bu Âdem bir nokta imiş ancak.
Ol noktanın içinde gizli nice bin deryâ,
Bu âlem o deryâdan bir katre imiş ancak.

Niyazi Mısrî

Yarınısız; yazacağım kitabın adı bu olacaktı. Hikâyemin kahramanı neredeyse hep aynı günü yaşayan biriydi. Hayır, gerçeküstü bir yanı olduğundan değil, tam aksine, kendi gerçekliğine hapsolmuş bir deniz feneri bekçisiydi o. Ömrünün çoğunu dalga sesleri, deniz kokusu ve bir hayli parlak bir ışıqla geçirmişti. Yarın, sonraki gün, ondan sonraki haftalar ve yıllar boyunca neler yaşayacağını bilmek pek çok insanın vaktini ayıracağı bir düşünce dahi değilken, benim kahramanım böyle biriydi işte.

Elbette ortada hiçbir şey yokken bir sabah uyanıp kitap yazmaya karar vermemiştim. Tam yedi yıl olmuştu... Bin dokuz yüz seksen–bin dokuz yüz seksen yedi... Yedi yıldır, okulun son zilinin çalmasıyla kütüphanenin yolunu tutuyor, vazifesini babamdan devralıyordum. Başlarda, henüz on yaşında küçük bir çocukken, kütüphane korkuturdu beni. Tavana dek uzanan kitap koridorları arasında adımlarımdan başka hiçbir ses işitmeden ürkerek dolaşırken, bir masal kahramanın; elinde kılıcıyla bir haydudun, küçük yeşil bir cinin, burnu ayakkabıya benzeyen buruşuk bir cadının ya da eciş bücüş bir canavarın önümü keseceğini zannedirdim en çok. Büyüdükçe ve okuduğum kitaplar değiştikçe, sanrılarım da başkalaştı. Maceraperest denizciler, yakışıklı ajanlar, tehlikeli fakat cazibeli kadınlar aramaya başladı gözlerim. Kader mahkûmları, zavallı köylüler, muzaffer komutanlar, akıl has-

talari, tahta bacaklı korsanlar, kimler kimler... Binlerce sayfa okudum. Mevsimler döndü, pencereye kuşlar kondu, dışarıdaki su sayacı soğuktan dondu, elektrikler gitti, yüzlerce kitap ellerimde eridi bitti ve bir an geldi, hep aynı günü yaşadığımı düşündüm.

İstiklal Marşı, Gençliğe Hitabe, cumhurbaşkanlarımız tablosu, lütfen sessiz olunuz uyarısı ve ilçe haritası ile beraber bir de deniz feneri fotoğrafı asılıydı duvarda. Kim çekmişti onu, kim getirip asmıştı, hiç bilmiyor, kimsenin bildiğini de sanmıyordum. Neredeydi bu deniz feneri, varlığını hâlâ sürdürüyor muydu, o da meçhuldü. Denizden epey yüksek bir tepede, zamanın başlangıcından beri oradaymış gibi, manzara ile bütünleşmiş uzak bir fener... Öyle ki feneri yerinden çıkarıp fotoğrafı ilk defa gören birine göstersem, bu fotoğrafta eksik bir şeyler var, diyecekmiş gibi hissederdim. Yedi yıl boyunca, hafta sonları, dini ve milli bayramlar, üç-beş ateşli hastalık ve bir-iki kar tatili hariç, her gün bu fotoğrafı görmüş, karşısında hiç olmazsa birkaç dakikamı geçirmiştım. Kitabımda deniz feneri bekçisini anlatacak olmam, dünyanın en doğal şeyi değil de neydi?

Tabii doğrusunu söylemek gerekirse kitap yazmaya karar vermemdeki nedenlerden biri de Sıla'nın, üzerinde dumanı tüten yokluğuydu. Gideli henüz bir buçuk ay olmuştu fakat onu görmeden geçirdiğim günleri uç uca eklesem dünyanın etrafımı birkaç kere çevreleyebilirmişim gibi hissediyordum. İki-üç günde bir kütüphaneyi arıyordu, konuşuyorduk. İyiydi, alıştıyordu üniversiteye. Çok çalışıp seneye mutlaka, hem de onun okulunu kazanmam gerektiğini tembihliyordu her seferinde. İşin aslı iş olsun diye üç-beş soru çözdükten sonra test kitabını bir kenara atıyordum. Ders çalışmaktan nefret ediyordum. Belki de bunun sebebi okuduğum onca kitap, inandığım-inanmadığım tüm o hikâyeler, hayalini kurup imrendiğim o hayatlardı. Okumak, meslek sahibi olmak, bir dü-

zen tutturup sınırları çizili bir hayat yaşamak cazip gelmiyordu bana. Gelmiyordu işte, ne yapacaktım! Raflarda dizili tüm kitapların her bir harfinin toplamından daha fazla ihtimal varken, hayatımı kendi ellerimle görünmez bir hapis-haneye hapsedemedim. Bunu Sila'ya da söyleyecektim ama henüz zamanı gelmemişti. Coğrafya öğretmeni olma konusunda bu kadar hevesliyken, atlastaki uzak şehirlerde ikimizi bekleyen öngörülemeyen serüvenleri ona anlatamazdım. Sanıyordu ki, çok çalışıp seneye üniversiteyi kazanacağım, okulumuzun son yılında nişan yapacağız, mezun olup ilçeye döneceğiz, askerliğimi yaptıktan sonra da evleneceğiz. Peki ya ışıltılı limanlar ne olacaktı? Unutulmuş kasabalar? Başka hayatlar? Uzak yerler beklemeyecek miydi bizi? Kaybolmayacak mıydık kentlerin telaşlı kalabalığında, şehir ışıklarında? O büyümlü ormana da mı düşmeyecekti yolumuz? Gökyüzü her yerde aynı şarkıyı söylese de başka yağmurlarda ıslanmayacak mıydık hiç? Böyle mi geçecekti koca bir ömür?

“Benim ömrüm de böyle geçip gidiyor işte” diye sızlanırdı babam. Belli ki onun da tesiri olmuştu bu aidiyetsizlik duygusuna kapılmamda. Henüz şansım varken, onun mahkûm olduğu hayattan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum belki de. Başlarda çok üzülürdüm babam için. Öyle böyle değil, hem halimize ağlar, hem de ağladığımı görüp iyice üzülmesin diye kaçardım evin içinde köşe bucak. Fakat o, tüm perdelerini kapatmayı tercih etmişti. Tedaviyi reddeden bir hasta gibiydi. Üstelik beni de umursamıyordu artık. Yedi sene dir şarap, rakı ve sarımsaklı yoğurt kokusuyla tütsülüyordu evi. Babamın bu enkaz haline ister istemez alışmıştım. Sonra, bu ayıp mı bilmiyorum ama üzüntüm de geçmeye başlamıştı yavaş yavaş. Hatta Sila'nın hayatıma girmesiyle beraber sarımsaklı yoğurt kokusunu bile almaz olmuşum. Hayır, mutlu olmak niye ayıp olacaktı ki?

Bu ve buna benzer şeyleri defalarca düşünmüştüm. Artık

sadece hikâyeme yoğunlaşmak istiyordum. Masanın üzeri, tek satır yazılmamış tertemiz bir defterle beraber bir sürü kitapla doluydu. Cilt cilt Meydan Larousse, birkaç farklı atlas, imla kılavuzu, birtakım kaynak kitaplar ve raflarda bulabildiğim en kalın sözlük sessizce bana bakıyor, başlamamı bekliyordu. Ne var ki elim kaleme bir türlü gitmiyordu. İlk satırı yazabilmek için bir işaret bekliyordum. Sıla beş gündür aramamıştı. Aklım onda kalmıştı, hiç bu kadar uzun süre ak satmamıştı. Aksi gibi Sıla'yla konuşayım ondan sonra başlarım diye telkin etmiştim kendimi. Aramayacağı tutmuştu onun da. Hani bir şey olacağından değil de insan yine de merak ediyordu. Babamın evde telefonun başında nöbet tutup sizana değin demlendiği geceler geliyordu hatırıma. Belirsizliğe mahkûm bir halde beklemek ne fena şeydi. Zavallı babamın, özlem ve acıyla beklediği o telefon asla gelmemişti. Neyse ki benim böyle bir endişem yoktu Sıla'dan yana. Bu sefer arayı biraz uzatmıştı, o kadar. Yurttaki ankesörlü telefon bozulmuştu belki. Belki de jetona ayıracak harçlığı kalmamıştı canının içinin. Bugün yarın, er ya da geç arayacaktı.

Karşı kolonda asılı, üzerinde belediyenin adı yazılı duvar saatine baktım. Kütüphanenin kapanış vaktine yarım saat az kalmıştı. Bugün de geçmişti artık, fakat yarın muhakkak ki arardı. Eh, ben de hikâyeme başlamak için bir gün daha bekledim. Defteri kapatıp sandalyeden dikkatlice doğruldum. Bunca yılın ardından, çoğu zaman kütüphanede kimse olmasa da sükûneti bozmamayı öğrenmiştim. Ellerimi belimde bağlayıp, yine sessiz adımlarımla kitap koridorları arasında turlamaya başladım. Yıllarımı verdiğim klasiklerden sağa dönüp çocuk kitaplarının önünden geçtim. Bir zamanlar, henüz ortaokulda bu bölümü okurken, kendime bir oyun edinmiştim. Önce, yaladığım parmağımla yukarıdan aşağıya tekerleme heceleyip bir raf seçiyor, sonra da tekerlemeyi raftaki kitaplara uyguluyor, son hecedeki kitabı alıyordum oku-

mak için. Ne günlerdi... Burada büyümüş, burada hayaller kurmuş, burada âşık olmuştum. Zamanın yavaşladığı böylesine sessiz ve sakin bir kütüphanede bile yıllar su gibi akıp geçmişti. Ansiklopedilerin bulunduğu kısmı dönünce saate yeniden baktım. Son bakışın üzerinden henüz beş dakika bile geçmemişti.

Daha da ağırlaşan adımlarım beni deniz fenerinin önüne getirdi. Artık beynime nakşolunmuş fotoğrafı kim bilir kaç yüzüncü defa seyre daldım. Yer yer yeşilliklerin, bazen de kayalıkların baş gösterdiği yüksek tepe, fotoğrafın solundan başlıyor, ortasına kadar uzanıyordu. Sağ kısım mavi ve tonlarının hâkimiyetindeydi. Alt kısımda koyu mavi bir deniz, ufkun üstünde açık mavi bir gök. Bir de yol uzanıyordu fenere doğru. Kıvrımları arada bir küçük tepelerde kaybolursa da fenerin önüne kadar ulaştığı açık seçik belliydi. Fenerin bitişiğinde tek katlı küçük bir kulübe vardı. Sanırım onu da fenerden saymam gerekirdi. Küçük olduğunu ise fenerin kulübeye kıyasla bir hayli uzun durmasından çıkarıyordum. Beyazdı ama üzerinde, kalınca, siyah boyadan üç tane halka vardı. En tepesinde balkonu ve ışığının yandığı camlı kısmı olsa da bu pozu gündüz vakti verdiği için fenerin çalışır halini asla göremeyecektim. Ne bir gemi ne martılar ne de güneş; fotoğrafın hepsi bu kadardı işte. İnsan bir ömür boyu burada ne yapardı ki?

Telefon, kütüphaneyi kitapların içinde uyuyan hikâye kahramanlarını, o derin uykularından uyandıracak kadar çınlatmaya başlayınca, deniz fenerini öylece bırakıp masaya doğru koşmaya başladım.

“Alo!”

“Deniz, merhaba.”

“Canım! Nerelerdesin kaç gündür? Çok özledim seni. İyi misin?”

“İyiyim.”

“Sesin bir acayip geliyor ama? Bir şey mi oldu?”

“İyiyim işte. Sen ne yapıyorsun?”

“Sıla bir şey olmuş sana! Ne oldu? Niye böyle geliyor sesin?”

“Bir şey var evet.”

“Canım, ne oldu, iyi misin?”

“...”

“Sıla?”

“Deniz bak... Çok düşündüm. Uzatmanın âlemi yok. Bitti, tamam mı?”

* * *

Buğulu gözlerim otobüs camının dışında akan manzaraya dalmış, aklım Sıla’ya saplanmış, yüreğim bir hayli yaralanmış, doğduğum ve on yedi yıllık ömrümün tamamını geçirdiğim küçük ilçeden uzaklaşıyordum. Yalnızca şehri değil, çocukluğumu, hatıralarımı, evimi, babamı ve hatta hayatımı da bırakıyordum geride. En azından içimde böyle bir his vardı. Yarının bana ne getireceğini hiç bilmiyordum, belki de ondandı.

Sanki Sıla değil de başka birine aitti telefondaki ses. Sanki kırlarda dizimde yatıp hayaller kurmamış, sanki kütüphanede utana utana öpüşmemiş, sanki geceler boyu odalarımızın ışığını yakıp söndürerek birbirimizi düşündüğümüzü bu şekilde ifade etmemiş gibi, soğuk ve kararlı şekilde “Bitti” demişti. Söz hakkı tanımamış, ne söyleyeceğimi önemsememiş, veda bile etmemişti. Üç yıllık aşkın öldürülüp gömülmesi üç dakika bile sürmemişti. Buna izin veremezdim. Benim sevgilim, benim Sılam değildi o, hayır. Bir şey olmuştu besbelli. Akli karışmıştı. Ağır gelmişti belki de aramızdaki mesafeler. Yol dedikleri neydi ki? Ayda bir giderdim onu görmeye. Söz verecektim ders çalışacağıma, seneye aynı üniversiteyi kazanacağı-

ma. Hep beraber olacak, hiç ayrılmayacak, son sınıfta nişan yapacak, mezun olup şehre dönecek, evlenecektik.

Zavallı babamın da bir zamanlar böyle hayalleri var mıydı? Muhakkak ki vardı. Yoksa yedi senede gözlerimin önünde mum gibi erir miydi? Oysa dağ gibi bir adamdı. Hayır, kendi babam diye demiyorum, gerçekten öyleydi. Pazarcıydı. Pazularını sıktı mı üzerindeki kadın dövmesini dans ettirirdi. Epey de yakışıklıydı. Hatta ben de ona çekmişim. Boylu poslu, kumral saçlı, yanık tenliydi. Aynanın karşısında ıslık çalarak saçlarını briyantınle geriye doğru yatırır, düzenli tıraş olur, kendine bakardı. Güzeller güzeli annemi de bu yakışıklılığıyla tavlamaştı. Yine şarap kırmızısı bir gecenin sonunda kendi anlatmıştı bana, oradan biliyordum.

Hava kararmaya, yolculara hüzün çökmeye, muavinin çay ikramıyla sigaralar birer ikişer yanmaya başlamıştı. Şehirde ve çocukluğumdan hızla uzaklaşırken o güzel günlere ve silikleşmesine asla izin vermeyeceğim hatıralarıma gömüldüm.

Her sokağından, her köşe başından bir hatıra devşirdiğim küçük ilçemiz, o zamanlar daha da küçüktü. Hatta şahsen tanımasa da hemen herkesin birbirinin simasına aşına olduğu bir taşra kasabasıydı basbayağı. Şimdilerde ayrı bir şehir haline gelen, o zamanlar dev bir şantiye olan toplu konut mahallesine bisikletle de olsa gitmek bir meseleydi. Mesafeler daha uzun gelirdi çocukken. Kabak lastiklerini bir türlü yenileyememişim bisikletimin, babam her defasında erteliyordu. Üç katlı çirkin bir apartmanın, terası annemin diktiği çiçeklerle renklenmiş çatı katındaydık. Küçük kız kardeşim Derya ile çiçeklerin arasında fotoğrafımızı çekmişti alt komşumuz Birgül Teyze. Bizim fotoğraf makinemiz yoktu ne yazık ki. Onlarinkini ise Almanya'dan ablası getirmişti. Kardeşim yürümeyi henüz yeni öğrenmişti. El ele tutuşmuştuk. Sadece fotoğrafı değil, Derya şimdiye kadar belki beni bile unutmuştu.

**“Nereye gidiyordum, hayattan ne bekliyordum?
Daha kaç beyaz sayfayı kirletip yırtıp atacaktım?
Daha kaç denizde boğulacaktım? Hangi uzak
kıyıya vuracaktım? Kaç parçaya ayrılacaktım?
Kaybettiğim ruhumu nereden bulacaktım?”**

Deniz Yelkenciođlu, bir taşra kasabasının kütüphanesinde duvara asılı deniz feneri resmine bakıp bakıp hayaller kurardı. Masum düşleri aşk için cinayet işlediğini sandığında parçalandı. Artık farklı kimliklerle farklı deneyimlere yelken açacak, otoyollarda, uzak çiftliklerde, herkesin unuttuğu kentlerde kurduğu yeni yaşantılar suçlu bir kaçışla sonlanacaktı. Geçmişi ve kasabanın tozlu sureti unutulmaya yüz tutmuştu yavaş yavaş. Yarınsızdı. Ta ki Deniz’ini buluncaya kadar... Her deneyimin kapısı, dünyanın bir ucunda büyülü bir deniz fenerinin bekçilik yaptığı kıyılara açılıyordu belki de. Yaşamı, dünü, bugünü, yarını var eden aşkın kıyılarına...

teşvیه edilen
KDV’siz
satış fiyatı

₺ 28

ISBN 978-605-09-6647-3

ISBN 978-605-09-6647-3

9 786050 966473

Doğan
Kitap